

Arrest

nr. 192 922 van 29 september 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 17 juli 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 juni 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat M. DIMONEKENE-VANNESTE en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 april 2017 diende verzoekster een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Het vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat er op 19 januari 2017 aan verzoekster een visum werd afgeleverd door de Italiaanse ambassade te Johannesburg (Zuid-Afrika).

Op 12 april 2017 werd verzoekster gehoord in het kader van de toepassing van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna verkort de Dublin III Verordening).

Op 21 april 2017 werd er voor verzoekster een overnameverzoek gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22(1) van de Dublin III Verordening gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) in principe de verantwoordelijke lidstaat werd.

Op 22 juni 2017 werden de Italiaanse instanties op de hoogte gesteld van dit stilzwijgend akkoord en van hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekster.

Op 26 juni 2017 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

*naam : M. L.
voornaam : M.
geboortedatum : [...]1987
geboorteplaats : M.-M.
nationaliteit : Congo (Dem. Rep.)*

Alias: L., M. I., [...]1985, Congo (Dem. Rep.)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22(7) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die Congolees staatsburger van Luba afkomst verklaart te zijn, vroeg op 05.04.2017 asiel in België. Betrokkene was in het bezit van een kopie van haar kiezerskaart met nummer A(...) (afgegeven door CENI op 25.05.2011). Het vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat er op 19.01.2017 aan betrokkene een visum in Italiaanse vertegenwoordiging werd afgeleverd door de Italiaanse ambassade te Johannesburg (Zuid- Afrika). Dit visum was geldig voor een verblijf van 30 in de Schengenlanden met geldigheidsdatum van 05.02.2017 tot 21.03.2017.

Op 12.04.2017 werd betrokkene gehoord in het kader van haar asielprocedure in België. Hierin ontkende ze ooit haar vingerafdrukken te hebben moeten geven en stelde ze nooit een paspoort of een visum te hebben verkregen. Na confrontatie met het vingerafdrukkenonderzoek verklaarde ze niet zeker te zijn over haar verklaringen en stelde ze dat haar oom alles voor haar regelde. Betreffende haar concrete reisroute tot in België verklaarde betrokkene op 01.04.2017 vertrokken te zijn vanuit Kinshasa (Congo) en stelde ze per vliegtuig naar België te zijn gereisd met een transit via vermoedelijk Turkije. Betrokkene verklaarde op 02.04.2017 gearriveerd te zijn in België en ze vroeg asiel in België op 05.04.2017. Ze verklaarde desbetreffend dat ze met gebruik van rood paspoort onder een andere identiteit per vliegtuig naar België en het grondgebied van de lidstaten reisde. Ze verklaarde ook dat er effectief een visum in dit paspoort vevat stond. Hieromtrent merken we dan ook op, op basis van het resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek van betrokkene dat aantoonde dat er aan betrokkene in Italiaanse vertegenwoordiging een visum voor de Schengenstaten werd afgeleverd onder de identiteit van L., M. I., [...]1985, Congo (Dem. Rep.), dat betrokkene met gebruik van dit visum naar het grondgebied van de lidstaten reisde.

Tijdens haar gehoor in België werd aan betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) ze besloot asiel te vragen in België en of ze met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelde hieromtrent dat ze besloot in België asiel te vragen omdat ze in België beland is en omdat de persoon die haar hielp ontsnappen haar naar België bracht.

Betreffende een overdracht naar Italië in het kader van Verordening 604/2013 verklaarde betrokkene de Italiaanse taal niet te kennen en stelde ze het te verkiezen dat België haar verder helpt met haar problemen.

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familieleden te hebben.

Op 21.04.2017 werd er voor betrokkene een verzoek voor overname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) de verantwoordelijke lidstaat werd. Op 22.06.2017 werden de Italiaanse instanties door onze diensten op de hoogte gesteld van dit stilzwijgend akkoord en van hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

We merken verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 oordeelde dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het komt tevens aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat in haar geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. Zo merken we op dat betrokkene tijdens haar gehoor verklaarde in België asiel te vragen omdat ze in België beland is en omdat ze door de persoon die haar hielp ontsnappen naar België werd gebracht. Verder stelde ze ook het te verkiezen dat België haar verder helpt met haar problemen en verklaarde ze de Italiaanse taal niet te kennen. We merken desbetreffend op dat deze specifieke verklaringen te kaders vallen onder de persoonlijke voorkeur of keuze van betrokkene voor of tegen een bepaalde lidstaat en we wensen desbetreffend nogmaals te benadrukken dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat

verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land haar asielaanvraag dient te worden behandeld.

We merken verder op dat de overname van betrokkene aan Italië verzocht werd met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2013 wat impliceert dat betrokkene na overdracht aan Italië de mogelijkheid zal hebben om een asielaanvraag in te dienen indien zij dat wenst. Dit verzoek zal door de Italiaanse instanties onderzocht worden en de betrokkene zal dan ook niet verwijderd worden naar haar land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek. Dit betekent ook dat betrokkene haar problemen zal kunnen verduidelijken in Italië en dat deze individueel en objectief onderzocht zullen worden door de Italiaanse autoriteiten op basis van de geldende internationale regelgeving desbetreffend. De betrokkene zal daarbij ook gemachtigd zijn te verblijven in Italië in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Verder benadrukken we betreffende de toegang tot de asielprocedure in Italië dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. Zo verwijzen we onder meer naar het geactualiseerde AIDA-rapport over Italië waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien ze nog geen verzoek indienden in Italië ("Where the person did not apply for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another European country, he or she can lodge an application under the regular procedure", pagina 40).

We wensen verder ook te benadrukken dat Italië, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt en daarbij ook de mensenrechten respecteert. Dit impliceert daarbij ook dat Italië verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek onderwerpt en het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Indien verder zou worden opgemerkt dat betrokkene na overdracht aan Italië niet zal worden toegelaten tot de materiële opvangvoorzieningen merken we op dat het Italiaanse Decreet 142/2015 van 18 augustus 2015 in de omzetting van Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor opvang van verzoekers om internationale bescherming ('de opvangrichtlijn') voorziet. Artikel 3(1) van deze Richtlijn bepaalt zeer duidelijk dat de richtlijn van toepassing is op "alle onderdanen van derde landen en staatlozen die een verzoek om internationale bescherming op het grondgebied, inclusief aan de grens, in de territoriale wateren of in de transitzones, van een lidstaat indienen voor zover zij als verzoeker op het grondgebied mogen verblijven, alsmede op de gezinsleden, indien zij overeenkomstig het nationale recht onder dit verzoek om internationale bescherming vallen". Dit betekent dan ook dat indien betrokkene besluit om na overdracht een asielaanvraag in te dienen bij de Italiaanse autoriteiten recht zal hebben op en toegang zal hebben tot de materiële opvangvoorzieningen in het kader van haar asielaanvraag.

Verder merken we op dat betrokkene tijdens haar gehoor verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben en dat er tot op heden in het administratief van betrokkene geen medische attesten of andere documenten aanwezig zijn die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheid van betrokkene een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat betrokkene door overdracht aan Italië vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder verwijzen we desbetreffend ook naar het geactualiseerde AIDA-rapport over Italië waarin duidelijk wordt gesteld dat asielzoekers in Italië toegang hebben tot gezondheidszorg, zowel juridisch gezien als in de praktijk, en waarin er geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen hieromtrent (p. 79-81).

Indien er verder verwezen zou worden naar het arrest van het EHRM in de zaak Tarakhel v. Zwitserland, waarin gesteld wordt dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid, merken we desbetreffend op dat dit arrest inderdaad stelt dat een overdracht in dergelijke

gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kan betekenen. We benadrukken echter dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak *Tarakhel v. Zwitserland* namelijk een gezin met zeer jonge kinderen, niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, een in 1987 geboren vrouw wiens echtgenoot te Congo (Dem. Rep.) verblijft. We benadrukken hierbij ook nogmaals dat betrokkene tot op heden geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat zij in de onmogelijkheid verkeert te reizen of dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen en dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest.

Zo verwijzen we in dit verband ook naar recente rechtspraak van het EHRM waarin bevestigd wordt dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, *Ali e.a. v. Zwitserland en Italië*). De betrokkene maakte dan ook niet aannemelijk dat zij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen en garanties betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen.

Daarnaast merken we ook op het EHRM in de zaak *Mohammed Hussein versus Nederland en Italië* stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak *M.S.S. v. België en Griekenland* (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 *Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië*, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM ook hernomen in haar oordeel in de zaak *Tarakhel v. Zwitserland* en ze stelde hierin dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak *M.S.S.* (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 *Tarakhel v. Zwitserland*). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak *A.M.E. v. Nederland* (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak *M.S.S.* (§35).

Zo merken we op dat recente informatie erop wijst dat gestaag wordt gewerkt aan een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk in Italië. Uit het AIDA-rapport blijkt dat asielzoekers na de eerstelijnsvoorzieningen doorstromen naar de tweedelijnsopvang, in het zogenaamde SPRAR-netwerk. Het betreft hier kleinschalige opvangvoorzieningen, gemeenschapshuizen of appartementen. In deze opvangvoorzieningen worden meer en betere diensten aangeboden en het mogelijke probleem van overbevolking situeert zich niet op dit niveau. Betrokkene maakt daarbij ook niet concreet aannemelijk dat zij niet op een redelijke tijdsperiode zou kunnen doorstromen naar een SPRAR-centrum. Daarenboven kunnen geenszins concrete elementen worden aangehaald die erop wijzen dat in de CAS-centra, in CARA- of SPRAR-centra in hun algemeenheid en verscheidenheid, zich daadwerkelijk onmenselijke toestanden zouden voordoen die de grondrechten van betrokkene zouden aantasten. Zo wordt in het AIDA-rapport gesteld: "nevertheless, it must be pointed out that the material conditions also vary from one centre to another depending on the size, the effective number of asylum seekers hosted compared to the actual capacity of the centre, and the level and quality of the services provided by the body managing each centre" (p. 73).

We merken desbetreffend ook op dat het geactualiseerde AIDA-rapport meldt dat de tijdelijke bijkomende opvangcapaciteit, die met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) was opgericht met het oog op de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen, sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn. Het rapport meldt dat aan Italië overgedragen personen, die in Italië nog niet in opvangcentra werden geplaatst, toegang hebben tot de opvangstructuren (pagina 64). Het AIDA-rapport belicht dan ook de inspanningen van de Italiaanse instanties om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten (pagina 60).

Zo blijkt uit het AIDA-rapport dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen zogenaamde eerste lijnsopvang, enerzijds, en zogenaamde tweede lijnsopvang, anderzijds, zoals voorzien door de Italiaanse wetgeving. In de eerste lijnsopvang situeren zich de reguliere opvangcentra voor asielzoekers (CARA, CDA en CPSA). De reguliere opvangcentra (CARA, CDA en CPSA) voorzien in een eerste grootschalige opvang tot asielzoekers kunnen doorstromen naar de tweede lijnsopvang, het SPRAR-netwerk. Daarnaast zijn er ook nog de noodopvangvoorzieningen (zogenaamde CAS), waarvan uit het SHF rapport van 2016 blijkt dat Dublinterugkeerders meestal hierin worden opgevangen. Daarnaast blijkt uit het AIDA-rapport dat Dublin-terugkeerders eens zij aankomen op de luchthavens, worden bijgestaan door een specifieke NGO en ze verwezen worden naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie

(kwetsbaar of niet). Verder blijkt uit het AIDA-rapport ook dat de mogelijkheid bestaat om asielzoekers financiële middelen toe te kennen om zelf tijdelijk in hun huisvesting te voorzien. Er zijn dan ook geen aanwijzingen dat betrokkene aan haar lot zal worden overgelaten bij haar aankomst in Italië.

Een andere recente bron is het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH ("Schweizerische Flüchtlingshilfe" –Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien", Bern, augustus 2016, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben" pagina 5). Wat de situatie van 'Dublin-terugkeerders' betreft zijn we van oordeel dat de lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

Zo wijzen we er ook op dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. In het boven geciteerde rapport van het SFH wordt ook gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze", pagina 15). Verder wensen we, net als de auteurs van het AIDA-rapport (pagina 60), de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comuni Italiani") waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk ("The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country.

This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country" <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italyplans-uniform-reception-system-through-sprar-expansion>). Dit toont alvast ook aan dat er door de Italiaanse overheid tal van inspanningen geleverd worden om het hoofd te bieden aan voormelde tekortkomingen en Italië heeft dan ook de nodige praktische maatregelen genomen om te garanderen dat de regelgeving daadwerkelijk geïmplementeerd wordt op het terrein. Het staat derhalve buiten kijf dat Italië de nodige inspanningen levert om in opvang te voorzien.

Verder wensen we ook te verwijzen naar een recent rapport uitgaande van Amnesty International ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016) dat verwijst naar specifieke omstandigheden bij de Italiaanse hotspots die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest kunnen impliceren. We merken op dat het beschreven rapport zich uitsluitend focust op de omstandigheden bij de registratie van asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen na aankomst bij de Italiaanse hotspots. Deze omstandigheden hebben dan ook geen betrekking op de situatie van betrokkene vermits zij onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet terug naar de Italiaanse hotspots zal gebracht worden. Uit de beschrijving van wat de hotspots zijn en wat de bedoeling er achter is vanuit de Europese Unie, blijkt zeer duidelijk dat deze hotspots niet bedoeld zijn voor Dublin-terugkeerders. Daarnaast merken we op dat het rapport geen melding maakt van schendingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met betrekking tot de asielprocedure in Italië en dat er ook geen melding wordt gemaakt van de noodzaak van een opschorting van overdrachten naar Italië in het kader van Verordening 604/2013. We benadrukken verder ook dat betrokkene tijdens haar gehoor geen melding maakte van andere concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Italië die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens haar wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zo maakte betrokkene specifiek gericht op Italië geen melding van specifieke bezwaren of problemen.

Afsluitend wensen we dan ook te benadrukken dat specifieke en actuele bronnen, die de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen omwille van de massale en continue toestroom van vluchtelingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Dat er zich in individuele gevallen problemen kunnen voordoen, doet derhalve geen afbreuk aan het gegeven dat Italië grote inspanningen doet, dat er verschillende opvangmogelijkheden zijn en dat deze stelselmatig worden uitgebreid. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer ook naar de reeds boven geciteerde rapporten van AIDA en SFH, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy – over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum – Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier). Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt dan ook besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22(7) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient zij zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten."

2. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert de schending aan van de artikelen 3, 12.4 en 17 van de Dublin III Verordening, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 23 *in*uncto artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij licht haar middel toe als volgt:

"1. Schending van artikel 3 dublin III-verordening EU 604/2013:

Er bestaat een reëel risico op schending van artikel 3 EU verordening 603/2013 in de mate waarin België het eerste land is waar verzoekster haar asielaanvraag heeft ingediend en verwerende partij ten onrechte meent dat Italië de verantwoordelijke staat is om de asielaanvraag van verzoekster ten gronde te behandelen.

Verzoekster benadrukt dat de opvangvoorzieningen in Italië dermate gebrekkig is en structurele tekortkomingen vertoont dat de uitwijzing van verzoekster zal resulteren in onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Dat de Dienst vreemdelingenzaken de gebrekkige opvangvoorzieningen in Italië kent aangezien de bestreden beslissing naar verschillende betrouwbare bronnen verwijst, waaronder het AIDA rapport verwijst. Dat het geen publiek geheim is dat de Italiaanse opvangcapaciteit sinds enkel jaren overvol is, dermate dat in 2014 de UNHCR zich reeds ernstig zorgen maakte en verwees naar zijn rapport van 8 juli 2014 en de resolutie 200/2014 en naar rapport 13531 van de Raad van Europa.

In een rapport van 4 november 2016 trok Amnesty International aan de alarmbel als volgt: "de aanpak bekend als de "hotspots "crisis centra " tot stand gebracht door Europa om vluchtelingen en migranten op te vangen in de belangrijkste landen van bestemming, zoals Italië, werd opgericht in 2015 om nieuwkomers sneller te identificeren, te evalueren en te sorteren. Echter, volgens het onderzoek van Amnesty International, in Italië is het in sommige gevallen zou het gaan om hen te mishandelen, bedriegen en uit te wijzen. Terwijl duizenden vluchtelingen en migranten proberen naar Italië over te steken zonder te worden geïdentificeerd om asiel in andere landen te vragen, heeft Amnesty consistente getuigenissen van dwang methoden die worden gebruikt door de Italiaanse politie ontvangen om vingerafdrukken te verkrijgen, met inbegrip van beschuldigingen van mishandeling, elektrische schokken en seksuele vernedering (<https://www.Amnesty.be/informatie/nieuws/post/hotspots-des-vluchtelingen-en-migranten-slachtoffers-van-geweld>).

Het rapport van Amnesty International dd 03.11.2016 betreurde dat de druk uitgeoefend door de Europese Unie (EU) tegen Italië inzake de behandeling van migranten hebben geleid tot illegale uitwijzingen en slechte behandelingen, dat uitmondde in sommige gevallen tot foltering.

Verzoekster verwijst graag naar het Arrest "Tarakhel en anderen tegen Zwitserland,"

Dit arrest werd gewezen door de Grote Kamer van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens die benadrukte dat men niet zonder meer ongegrond kan verklaren de hypothese van een groot aantal particuliere asielzoekers zonder accommodatie of huisvest in overvolle faciliteiten in overbevolkte opvangstructuren in promiscue en onhygiënische omstandigheden (Arrest Tarakhel & anderen v / Zwitserland, Arrest van de 4 november 2014).

Dat de dienst vreemdelingenzaken niet kan ontkennen dat Italië vandaag de dag nog steeds kampt met een toevloed aan asielzoekers die zij niet kan opvangen en waarover de Europese leiders zich recent nog over vergaderen.

Dat in de huidige omstandigheden vast staat dat er structurele gebreken bestaan in de opvang van asielzoekers in Italië, zowel wat de opvang van asielzoekers betreft als in de behandeling van de asielprocedure ten gronde zelf, zodat verzoekster in deze omstandigheden overmaken aan de Italiaanse autoriteiten betekent haar blootstellen aan onmenselijke en vernederende behandelingen.

De Italiaanse overheid vangt asielzoekers op, maar laat ze nadien aan hun lot over of stelt hen bloot aan onmenselijke en vernederende behandeling.

De Liga Mensenrechten rapporteert op 23 maart 2017 dat "de Italiaanse wetgeving althans op papier, de opvang van alle asielzoekers garandeert. Echter, in veel gevallen, wordt er geen opvang aangeboden door de overheid en de situatie is bijzonder gespannen in de grote steden. In het CARA, is er ongeveer 2.000 zitplaatsen en dus alle asielzoekers hebben geen toegang tot huisvesting. Deze mensen hebben geen onderdak, geen toegang tot basisbehoeften zoals voedsel en persoonlijke hygiëne. De wet voorziet in dergelijke gevallen in de financiële bijstand, die niet daadwerkelijk wordt afgegeven. Daarnaast is de tijd tussen de indiening van het verzoek om internationale bescherming en de tijd waarin de asielzoeker opvang wordt aangeboden kan duren van een paar dagen tot enkele maanden. Veel asielzoekers zijn eigenlijk zonder enige hulp en belanden in de straat in een uiterst precaire situatie"

In het Arrest Khlaifia ea. 2016/12/15 Italië oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat Tunesische migranten die aankwamen in Italië in 2011 willekeurig gedetineerd werden en beroofd werden van middelen om hun detentie aan te vechten, voordat zij teruggestuurd werden naar Tunesië.

Het resultaat is dat honderden mensen dakloos zijn: sommige slapen op straat, bezet anderen verlaten gebouwen zonder enige vorm van comfort (verwarming, water, etc.). Dus deze mensen vinden zichzelf helemaal weg van het Italiaanse samenleving en de mogelijkheid om wettelijke erkenning te verkrijgen. Deze dakloze mensen kunnen psychosociale ondersteuning te krijgen, of om te registreren op de lijsten van werkzoekenden, of hebben de mogelijkheid om te worden begeleid door een advocaat in alle administratieve procedures met betrekking tot de toepassing vluchtelingenstatus. Daarom worden ze bijna "onzichtbaar" op het Italiaanse grondgebied. [. . }

Sinds enkele maanden worden in de Italiaanse samenleving, asielzoekers geconfronteerd met het gebrek aan werk en een constante strijd om te overleven, tot het punt dat ze ook het risico lopen om in de criminaliteit en prostitutie te belanden. "(Punt 1a). In n013531 verslag van 9 juni 2014, getiteld "

In verband met de instroom van gemengde migratiestromen aan de Italiaanse kust," stelt de Raad van Europa dat "lovenswaardige inspanningen van de Italiaanse autoriteiten en hun partners in staat hebben gesteld om te reageren op noodsituaties, maar veel structurele problemen in de Italiaanse beleid inzake migratie en maatregelen zijn nodig om het systeem aan te passen aan de behoeften."

De situatie in Italië is duidelijk dramatisch en vraagt internationale aanpak om uit deze migratiedruk te krijgen.

Gelet op het bovenstaande is het duidelijk dat verzoekster niet naar Italië kan overgedragen worden in haar toestand van hoog zwangere vrouw waarvan vastgesteld is door een arts dat zij een risicovolle zwangerschap heeft(zie stuk 2) en waar de kans reëel is dat zij daadwerkelijk blootgesteld zal worden met onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en artikel 4 van het Europees Handvest van de grondrechten vormen.

2. Schending van artikel 3 EVRM:

Artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens verbied folteringen als volgt: "Verbod van foltering, niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing";

Er dient te worden opgemerkt dat de Dienstvreemdelingenzaken verzoekster naar Italië wenst over te dragen, waar de opvangcapaciteit voor asielzoekers overvol en dramatisch is, waar asielzoekers aan zichzelf overgeleverd zijn.

De uitvoering van de bestreden beslissing in deze omstandigheden komt neer op verzoekster blootstellen aan onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

Bovendien is verzoekster hoogzwanger en moet binnenkort te bevallen.

Volgens het medisch attest van Dr P. E. dd 29.06.2017 is verzoeksters hoogzwangerschap risicovol, daar er een verhoogd risico is op hoge bloeddruk.

Dat verzoekster, door de desastreuze opvangsituatie van asielzoekers in Italië vreest terecht, gelet op haar risicovolle zwangerschap geen toegang te kunnen krijgen tot de nodige zorgen en de juiste medische behandeling in Italië.

3. Schending van artikelen 12.4 en 17 van de verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013:

In de bestreden beslissing bevestigt de Dienst vreemdelingenzaken dat verzoekster gereisd heeft met een Schengenvisum verkregen van de Italiaanse ambassade in Johannesburg op 19.01.2017 en die haar toegang heeft verschaft tot het Rijk.

Ingevolge toepassing van artikel 12 lid 4 van de Dublin III-verordening die bepaalt dat "Wanneer de verzoeker houder is van één of meer verblijfstitels die meer dan twee jaar zijn verlopen of van één of meer visa die meer dan zes maanden zijn verlopen en die hem daadwerkelijk toegang hebben verschaft tot het grondgebied van een lidstaat, en hij het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten, is de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming is ingediend, verantwoordelijk."

Aangezien thans reeds méér dan 6 maanden verlopen zijn sedert de afgifte van het Schengenvisum door de Italiaanse ambassade op 19.01.2017 in Johannesburg, is België zonder enige twijfel bevoegd om de asielaanvraag ten gronde te behandelen.

Ten slotte wijst verzoekende partij er op dat België op grond van de discretionaire bepaling van artikel 17 van de Verordening elke asielaanvraag kan behandelen ook wanneer die lidstaat niet verantwoordelijk is volgens de in de artikelen 8 tot 11 en 16 vastgelegde criteria in de verordening.

Dat in deze omstandigheden de Dienst vreemdelingenzaken niet kan blijven volhouden de Belgische asielinstanties niet verantwoordelijk zijn om de asielaanvraag van verzoekende partij te behandelen, rekening houdend met wat hoger werd uiteengezet.

4. Schending van artikelen 2 en 3 van de wet op de motivering van bestuurshandeling:

Verzoekster meent dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en meent terecht dat de dienst vreemdelingenzaken slechts een gedeeltelijke lezing heeft gemaakt van de door haar

voorgedragen documenten waarnaar zij verwijst, in het bijzonder de AIDArapport landeninformatie over Italië.

Dat de vaststaande rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van de Dublin III verordening stelt dat beslissingen in het kader van de Dublin III-Verordening met de grootste voorzichtigheid moeten worden genomen in het licht van de delicate en evoluerende situatie in Italië (zie Arrest nr 153.160 dd 23.09.2015).

Dat de gedeeltelijke en selectieve lezing van de rapporten over de opvangsituatie van asielzoekers in Italië, waaronder het AIDA rapport door de dienst vreemdelingenzaken in het licht van de delicate en actuele toevloed van asielzoeker in Italië, meent verzoekster terecht dat de bestreden beslissing haar niet toelaat de motivering van de bestreden beslissing te begrijpen.”

Verzoekster voert onder meer de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 en van artikel 3 van het EVRM. Ze wijst erop dat ze bij het indienen van haar internationaal beschermingsverzoek heeft vermeld zwanger te zijn. Verder wijst verzoekster erop dat de gemachtigde de gebrekkige opvangvoorzieningen in Italië kent aangezien de bestreden beslissing dienaangaande naar betrouwbare bronnen verwijst, zoals het AIDA-rapport. Ze vervolgt met een verwijzing naar het arrest Tarakhel e.a. t. Zwitserland waarin het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) heeft benadrukt dat men niet zonder meer de hypothese ongegrond kan verklaren dat een groot aantal particuliere asielzoekers zonder accommodatie vallen of gehuisvest worden in overvolle faciliteiten in promiscue en onhygiënische omstandigheden. Met verwijzing naar het rapport van de Liga van de Mensenrechten van 23 maart 2017 erkent verzoekster dat de Italiaanse wetgeving op papier de opvang van alle asielzoekers garandeert, maar wijst ze op de vele gevallen waarin er geen opvang wordt geboden door de overheid en waarin de vervangende financiële bijstand niet wordt afgegeven. Er stelt zich volgens dit rapport ook een probleem van tijd tussen de indiening van het internationaal beschermingsverzoek en het ogenblik waarop de asielzoeker daadwerkelijk opvang aangeboden wordt, hetgeen enkele maanden kan duren. Gezien het voorgaande aangaande de desastreuze opvangsituatie meent verzoekster dat zij in haar toestand van (hoog)zwangere vrouw niet kan overgedragen worden, ze wijst eveneens op een bijkomend attest waarin Dr. P.E. het heeft over een risicovolle zwangerschap wegens hoge bloeddruk en meent dat een overdracht een reële blootstelling aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest zal inhouden. In het vierde onderdeel van het enig middel wijst verzoekster nog op de rechtspraak van de Raad waarin wordt gesteld dat beslissingen in het kader van de Dublin III Verordening met de grootste voorzichtigheid moeten worden genomen in het licht van de delicate en evoluerende situatie in Italië en de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

De in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Artikel 4 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en moet dan ook conform artikel 52, 3 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte als artikel 3 van het EVRM worden toegekend.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 104).

Wanneer lidstaten de Dublin III Verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, § 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, § 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, § 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, § 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, § 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep, die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 251).

Om te beoordelen of verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een terugkeer van verzoekende partij naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99 (c)).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III Verordening deel van uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uit gegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het EVRM.

Het Hof van Justitie heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest.

Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem

van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10).

In een arrest van 16 februari 2017 heeft het Hof van Justitie in een zaak die een Dublin-overdracht als voorwerp had en waarin het Hof van Justitie zelf heeft gewezen op de synergie van de verplichtingen die voortvloeien uit het EVRM, het Handvest, de Dublin III Verordening en de Opvangrichtlijn, geoordeeld dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III Verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Slovenië, C-578/16 PPU).

Wat betreft de algemene situatie in Italië, kan verzoekster niet gevolgd worden dat de opvangsituatie of asielprocedure op die wijze systeemfouten vertoont, dat moet worden aangenomen dat de overdracht van om het even welke verzoeker van internationale bescherming een reëel risico inhoudt op vervolging of een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Dit standpunt werd keer op keer herhaald in de rechtspraak van het EHRM (EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland, § 114; EHRM 13 januari 2015, A.M.E/Nederland; EHRM 30 juni 2015, A.S/Zwitserland; EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. t. Zwitserland en Italië, § 33).

Echter dient *in casu* vastgesteld te worden dat verzoekster uitvoerig terugkomt op het feit dat zij (hoog)zwanger is. Ook al moet de Raad zich bij zijn wettigheidstoets plaatsen op het ogenblik van de bestreden beslissing en kan hij dus geen rekening houden met het stuk dat verzoekster bij haar verzoekschrift heeft gevoegd waarin gynaecoloog E.P. verklaart dat verzoekster zwanger is en er een verhoogd risico bestaat op hoge bloeddruk, dan nog blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de gemachtigde op de hoogte was van de zwangerschap op het ogenblik van de bestreden beslissing. Verweerder ontkent dit niet in de nota.

Uit het arrest Tarakhel, waarnaar verzoekster verwijst, blijkt dat het Hof er in § 115 inderdaad uitdrukkelijk op wijst dat ook al kan de algemene situatie van de opvangsituatie in Italië op zich geen belemmering zijn voor alle verwijderingen van asielzoekers naar dat land, desalniettemin uit de data en informatie blijkt dat ernstige twijfel rijst aangaande de capaciteiten van het systeem. De mogelijkheid dat een aanzienlijk aantal asielzoekers zich zonder opvang of in een overbevolkte opvangsituatie zonder privacy, of zelfs in onhygiënische of gewelddadige omstandigheden bevindt, kan niet als ongegrond worden beschouwd. Het Hof wijst erop dat asielzoekers op zich kwetsbaar zijn, maar dat kinderen een extreme kwetsbaarheid vertonen zelfs vergezeld door hun ouders en dat bijgevolg vereist is dat garanties van de Italiaanse autoriteiten worden verkregen dat onder meer opvang wordt verzekerd bij aankomst in Italië.

In casu moet worden vastgesteld dat verzoekster als zwangere alleenstaande vrouw eveneens een bijkomende kwetsbaarheid vertoont, naast het feit asielzoeker te zijn. Zoals blijkt uit artikel 21 van de Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking) (hierna verkort de Opvangrichtlijn) blijkt dat onder meer zwangere vrouwen tot de kwetsbare personen behoren.

De gemachtigde erkent in de bestreden beslissing aangaande het arrest Tarakhel *“dat dit arrest inderdaad stelt dat een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kan betekenen. We benadrukken echter dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen, niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, een in 1987 geboren vrouw wiens echtgenoot te Congo (Dem. Rep.) verblijft. We benadrukken hierbij ook nogmaals dat betrokkene tot op heden geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat zij in de onmogelijkheid verkeert te reizen of dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen en dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest.”* En verder *“De betrokkene maakt dan ook niet aannemelijk dat zij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken*

kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen en garanties betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen.”

De gemachtigde erkent bijgevolg dat een uitgesproken kwetsbaarheid zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kan betekenen, doch gaat op geen enkele manier in op de zwangerschap van verzoekster. Er blijken evenmin garanties op opvang gevraagd te zijn. Verzoekster wordt enkel omschreven als *“een in 1987 geboren vrouw wiens echtgenoot te Congo verblijft.”* De gemachtigde benadrukt dat er geen attesten voorlagen inzake een onmogelijkheid te reizen of betreffende gezondheidsproblemen, doch het feit zwanger te zijn volstaat volgens artikel 21 van de Opvangrichtlijn opdat sprake is van een kwetsbaar persoon, zonder dat die zwangerschap het reizen onmogelijk moet maken of als een gezondheidsprobleem moet beschouwd worden.

In de bestreden beslissing verwijst de gemachtigde nog naar de beslissing van het Hof in de zaak Ali e.a. tegen Zwitserland en Italië van oktober 2016 waarin wordt bevestigd dat een overdracht naar Italië van een volwassen alleenstaande asielzoeker, mannelijk dan wel vrouwelijk, ook zij die nood hebben aan medische behandeling maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Vooreerst wijst de Raad erop dat thans door verzoekster niet wordt aangehaald dat ze ziek zou zijn en een zwangerschap niet met een ziekte kan worden gelijk gesteld. Verder blijkt uit de voormelde zaak Ali e.a. dat voor het voormelde standpunt wordt verwezen naar het arrest A.S. t. Zwitserland van 30 juni 2015 en de beslissing A.M. t. Zwitserland van 3 november 2015. Lezing van het arrest A.S. en de beslissing A.M. leert echter dat het Hof zich voor diens uitermate streng standpunt inzake overdracht van psychisch ernstig zieke mensen steunde op de ondertussen achterhaalde rechtspraak zoals uiteengezet in de arresten N. t. Verenigd Koninkrijk (nr. 26.565/05) en D. t. Verenigd Koninkrijk van 2 mei 1997. Het is echter duidelijk dat het Hof deze rechtspraak in zijn arrest Paposhvili (nr. 41738/10) genomen in Grote Kamer, van 13 december 2016 niet langer aanhoudt.

Zoals *supra* gesteld houdt de gemachtigde in de beslissing op geen enkele wijze rekening met de zwangerschap van verzoekster. Waar verweerder in de nota *a posteriori* opmerkt dat verzoekster er met haar betoog aan voorbij gaat dat de Italiaanse instanties bij de overnameverzoek van 21 april 2017 op de hoogte zijn gebracht van verzoeksters zwangerschap, opdat Italië hiermee rekening zou kunnen houden in het kader van de nodige opvang, gaat verweerder eraan voorbij dat dit overnameverzoek nooit werd beantwoord door de Italiaanse autoriteiten noch binnen, noch buiten de termijn zoals bepaald in artikel 22 (1) van de Dublin III Verordening en dat Italië dus louter op grond van artikel 22 (7) van de Verordening omwille van een *“tacit agreement”* de verantwoordelijke lidstaat is geworden. Uit de loutere mededeling in het onbeantwoorde overnameverzoek *“the applicant stated that she is pregnant”* kan bezwaarlijk worden aangenomen dat de Italiaanse autoriteiten de opvang van verzoekster bij overdracht zullen verzekeren. Uit het AIDA-rapport up-to-date tot 31 december 2016, waarop de gemachtigde zich baseert en waarnaar verzoekster eveneens verwijst, blijkt immers dat ook bij Dublin-terugkeerders - zelfs al hebben ze nog geen eerdere opvang genoten zoals verzoekster - de termijn tussen aankomst op de luchthaven en de eigenlijke opvang in een opvangcentrum lang kan zijn. In die situaties zijn terugkeerders volgens het rapport soms aangewezen op zelfgeorganiseerde opvang wat in het kader van verzoeksters extra kwetsbaar profiel uitermate problematisch kan zijn.

De ten overvloede beschouwing van verweerder in de nota dat de medische gegevens van verzoekster aan de Italiaanse instanties zullen worden overgemaakt conform artikel 32 van de Dublin III Verordening, kan geen afbreuk doen aan het feit dat de Raad geenszins kan vaststellen dat de gemachtigde bij het nemen van de beslissing heeft rekening gehouden met de zwangerschap van verzoekster. Verzoekster merkt dienaangaande overigens terecht op dat bij een Dublinoverdracht aan Italië grote voorzichtigheid moet worden aan de dag gelegd in het licht van de delicate en evoluerende situatie en dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd wat betreft haar persoonlijke situatie, meer bepaald haar zwangerschap. Verweerder kan dan ook geenszins gevolgd worden waar hij in de nota stelt dat verzoekster niet zou kunnen aantonen dat bepaalde elementen zijn veronachtzaamd bij het nemen van de bestreden beslissing.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 in het licht van artikel 3 van het EVRM wordt aangenomen.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 juni 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 26 juni 2017 wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend zeventien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES